

givning, har det ikke været muligt at gennemføre og faa omsat i positive Resultater, hvad vi ønskede.

Denne Bebrejdelse kan ikke rettes mod et enkelt Parti og altsaa heller ikke imod Venstre. Jeg mener, at det maatte ikke mindst være de borgerlige Partier, der skulde have Interesse i, at vi faar Lovgivningen ført ind i de Baner, jeg her har nævnt, og for øvrigt burde alle Partier have Interesse deri. I Sverige har man ogsaa Forsikring paa dette Omraade og har jo ikke nær saa store Tilskudsudgifter, ja, de kan vel kun sættes til mellem Fjerdedelen og Trediedelen af de Udgifter, vi her i Landet har paa det Omraade, idet man i Sverige fra Stat og Kommune giver godt 40 Mill. Kr. i Tilskud til Forsikring, medens vi herhjemme er oppe paa over 70 Mill. Kr. i et Land, som dog ikke er halvt saa stort som Sverige. Og i Sverige bestaar denne Lovgivning med alle Partiers Minde, og der er ingen, der ønsker den forandret.

Her lod enkelte Røster i det konservative Folkeparti sammen med disse Venstrerøster for, at vi skulde gaa den Vej; men heller ikke det konservative Folkeparti kunde som Helhed beslutte sig til at gaa Forsikringsvejen suppleret med et Rentetilskud. Ved den sidste Lov, vi fik om Aldersrenten, gik ogsaa dette Partis Ordfører imod at løse Spørgsmaalet paa Grundlaget Forsikring. Man har hver Gang sagt, at det er for sent at gøre det; vi skulde have begyndt med det for længe siden. Der var endog en Tid, da man var inde paa, at det var ligefrem farligt at opspare saa mange Penge. Det er man dog for længst kommet bort fra. Men jeg tror ikke, det nogen Sinde bliver for sent, selv om alle, der nu er Tilhængere af Tanken, nu kan være enige om, at det havde været betydeligt bedre, om vi var gaaet ind paa den Vej noget tidligere. Jeg tror fremdeles, vi maa ind paa Forsikringsvejen.

Endelig vil jeg ogsaa nævne angaaende Arbejdsløshedslovgivningen, at ved en kommende Revision af denne maa vi i Lighed med den svenske Arbejdsløshedslovgivning mere over til at støtte Nødhjælpsarbejder og mere og mere bort fra direkte Tilskud. Dette præger Forholdene derovre, hvor man de sidste 6—7 Aar kun har givet en Snes Millioner til direkte Understøttelser, hvorimod man giver et Beløb svarende til det, vi giver til direkte Understøttelse, til Nødhjælpsarbejder; og saa maa man endda huske, at Sverige er et Land, der er dobbelt saa stort som Danmark. Nu har det svenske

Socialdemokrati fundet det rimeligt, at naar Staten skal bringe Ofre og der skal gives Tilskud til Arbejders Igangsættelse, maa alle bringe Ofre, ogsaa de vedkommende Arbejdere. Dette er jo noget, som det danske Socialdemokrati hidtil har bekæmpet og søgt at sabotere i den Form, hvori det nu findes i den bestaaende Arbejdsløshedslovgivning.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager udtalte under Kriselovdebatten, at vi nu er oppe paa 700 Mill. Kr. i Skat til Stat og Kommune, og at dette Beløb er lige saa stort som det Beløb, der kommer ind gennem Danmarks Eksport af Smør og Flæsk. Denne Sammenligning vil for de fleste gøre det utvivlsomt, at vore Skatter er alt for store. De er større end i noget andet Land, der ikke er krigshærget, og de er endda større end i de fleste af de krigshærgede Lande. Naar vi er kommet saa højt op med Skatterne her i Landet, ligger det utvivlsomt i, at det offentlige Liv har været behersket af Stemninger. Det har mere været Stemninger end Politik, der har behersket det, og derfor er der ogsaa noget symbolsk i, at det egentlig er en Digter, der i den sidste halve Snes Aar har staaet direkte eller indirekte i Spidsen for den politiske Udvikling herhjemme. Utvivlsomt havde det været bedre, om vi havde forebygget paa disse Omraader i Stedet for, at vi nu skal til grove Helbredelseskure i Form af Nedskæringer, som vil gøre ondt.

Jeg skal ikke paa ny komme ind paa Krisen, men der har været talt en hel Del i disse Dage om Landbruget i Nordslesvig, om de overmaade vanskelige Kaar, hvorunder det er stillet, og deri giver jeg de ærede Talere Ret. De har dernede foruden alle andre Vanskeligheder staaet overfor dette at skulle omlægge deres Bedrifter fra et ekstensivt Kvægbrug til et intensivt Brug, der er baseret paa Mælkeprodukter og Svineavl. Der har været nævnt, hvor voldsomt kapitalforbrugende det danske Landbrug har været, hvor meget Gælden er steget under Krigen. Det viser netop, hvor stærkt kapitalforbrugende den Form for Landbrug er; saa snart der har været nogenlunde gunstige Kaar; har man sat Penge ind for at udvide Produktionen — en Del er vel ogsaa sat ind, uden at Produktionen er blevet udvidet —, og heroppe har vi dog en Menneskealders Erfaring i den Drift, og saa har vi maaske alligevel ikke nok endnu. Utvivlsomt er der meget tilbage. Vi har lært Roedyrkingen, men at avle den fornødne Bølgæsed og lave Ensilage, saa vi